

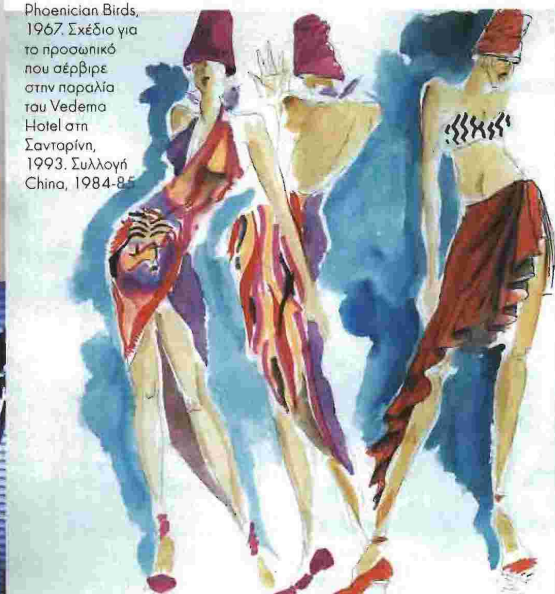
Τσεκλένης, ο Έλληνας

Ο Γιάννης Τσεκλένης αναλαμβάνει διαρκώς νέα projects, απολαμβάνει κάθε συγκίνηση που του προσφέρει η ζωή και ονειρεύεται καινούριες προκλήσεις. Η αναδρομική έκθεση που πραγματοποιείται προς τιμήν του οιο Ναύπλιο αναδεικνύει τη σχέση του με τη μόδα – μια μόνο πτυχή της συναρμολογητικής ζωής του. **Από την Ξένια Γεωργιάδου**

Από πάνω αριστερά και δεξιά: Ο Γιάννης Τσεκλένης αγκαλιά με τον Mark στη Μύκονο το 2016. Συλλογή Phoenician Birds, 1967 Σχέδιο για το προσωπικό που σέρβιρε στην παραλία του Vedema Hotel στη Σαντορίνη, 1993. Συλλογή China, 1984-85

από το χειρουργείο και αναθεώρησα όλη μου τη ζωή: μέτρησα τις αντοχές μου, τους πόνους μου και προχώρησα. Τίποτα πια δεν μου προκαλεί φόβο». Ίσως σε αυτήν την ανατροπή της ζωής του να οφείλεται και το ταλέντο του να επιβιώνει μετά από ατυχίες, αλλά και να ισορροπεί θαυμάσια σε κάθε θρίαμβο, να κυνηγά νέες προκλήσεις με εφηβικό ενθουσιασμό. Υπογράφει περισσότερες από 80 συλλογές, τελεί πρόεδρος της Πειραιϊκής-Πατραϊκής για μια διετία και το 1991 διακρίνοντας τη φθίνουσα πορεία της ελληνικής παραγωγής, αποσύρεται από τον χώρο της μόδας. «Δεν θα μπορούσα ποτέ να επαναλάβω αυτή τη διαδρομή, δεν υπάρχει κλωστοϋφαντουργία πλέον στην Ελλάδα. Στις εισηγήσεις που κάνω στο Οικονομικό Πανεπιστήμιο τονίζω στους φοιτητές:

TΑ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΑ των αρχών της δεκαετίας του '50, ο έφηβος Γιάννης Τσεκλένης βοηθά στην οικογενειακή επιχείρηση, ένα από τα πιο γνωστά καταστήματα εμπορίας υφασμάτων υψηλής ραπτικής στην οδό Ερμού. Τελειώνοντας το σχολείο, ο πατέρας του τον προτρέπει να σπουδάσει υφαντουργός στην Αγγλία, αλλά εκείνος το θεωρεί χαμένο χρόνο. Μένει στην Ελλάδα, εμπλέκεται σοβαρά πλέον με τον χώρο εισαγωγής υφασμάτων και ανοίγει μια μικρή εταιρεία μελετών διαφήμισης αναλαμβάνοντας καμπάνιες για σημαντικούς πελάτες όπως το «Μεταξά» και η «General Motors». Το 1965 δοκιμάζει τα πρώτα του σχέδια και έπειτα συνεργάζεται με τον couturier Ντίμη Κρίτσα δημιουργώντας μια μικρή συλλογή. «Με κάποια από τα σχέδια αυτά συμμετείχαμε στο Ελληνικό Φεστιβάλ Μόδας που διοργάνωσε ο Οργανισμός Λαμπράκη και στη συνέχεια δείξαμε εμπλουτισμένη τη συλλογή στη Νέα Υόρκη. Μέσα σε 48 ώρες μιλούσε για εμάς όλη η πόλη». Τολμηρός, με γνώσεις γύρω από την ιστορία και την τέχνη και αντιλώντας έμπνευση από την πολιτική και κοινωνική πραγματικότητα, δημιουργεί θεματικές συλλογές (ελληνικά αγγεία, Ιμπρεσιονιστές,

Lautrec, Γαΐτες, αφρικανικά θέματα, ρωσικές αναφορές) και εδραϊώνει τη φήμη του στο διεθνές στερέωμα. Το 1975, όντας στο απόγειο της καριέρας του, με 4 showrooms σε Λονδίνο, Νέα Υόρκη, Οσάκα και Αθήνα, παθαίνει μελάνωμα στο αριστερό του χέρι. «Ταξίδεψα στην Αμερική προκειμένου να υποβληθώ σε μια σοβαρή επέμβαση. Το θέμα της υγείας μου δεν με είχε ανησυχήσει, το συζητούσα ανοιχτά, οι τράπεζες όμως αντιμετώπισαν αυτή την εξέλιξη πολύ επιφυλακτικά». Το 1977, μετά από μια υποτροπή χάνει τελικά το χέρι του. «Την 1η Μαρτίου του 1977 βγήκα

Η σχέση που έχει το ελληνικό design με την ελληνική παραγωγή είναι ανέραστη, ούτε υποψία φλερτ δεν υπάρχει μεταξύ τους». Ανοίγοντας έναν σχετικό κύκλο, αρχίζει να ασχολείται με τον σχεδιασμό ξενοδοχειακών καταλυμάτων, ξεκινώντας με το Vedema στη Σαντορίνη, και επεκτείνει τη δραστηριότητά του σε οικιστικά σύνολα, στην Αθήνα, στην Ύδρα, στην Τήνο. Παράλληλα, ενδίδει και σε προτάσεις που αφορούν το industrial design, όπως η ανανέωση στο εσωτερικό του στόλου της Ολυμπιακής Αεροπορίας, για να ακολουθήσουν τα τρόλεϊ, τα λεωφορεία και τα τρένα της Αθήνας. «Αν ξανα-

γεννιόμουν, θα σπούδαζα αρχιτεκτονική!» δηλώνει σήμερα με πάθος και αναφέρεται στο τελευταίο του έργο, πέντε βίλες στο Amada Colossos Resort στη Ρόδο. Οι παλιές αγάπες, βέβαια, δεν ξεχνιούνται εύκολα. «Νομίζω πως ποτέ δεν θα ξεμπλέξω με το κεφάλαιο μόδα», λέει. «Η τελευταία μου επαφή με το αντικείμενο ήταν πριν από δύο χρόνια, όταν ανατύπωσα φουλάρια με θέματα από συλλογές του παρελθόντος. Το έκανα περισσότερο ως απάντηση σε ένα εξώφυλλο που είχα δει. Κάποιοι Ιταλοί, το όνομα των οποίων δεν είχα ακούσει ξανά, είχαν εστιάσει στον Gauguin, ενώ εγώ από το 1971 είχα κάνει τους Ιμπρεσιονιστές, και μάλιστα υπήρχε ένα σχετικό ρεπορτάζ στη Γυναίκα. Σήμερα, η ψηφιακή τεχνολογία σου δίνει τη δυνατότητα να παίζεις με τα prints, παλιά δεν ήταν καθόλου εύκολο. Τους έγραψα και ένα ευγενικό γράμμα, λέγοντας πως με κολακεύει που νέοι σχεδιαστές συμπίπτουν με τις θεματικές μου». Η αναδρομική έκθεση Tseklenis. Τα χρόνια της μόδας, που πραγματοποιείται στο Φουγάρο του Ναυπλίου σε επιμέλεια του Δημήτρη Ξανθούλη, ξεδιπλώνει μια εντυπωσιακή καριέρα και φωτίζει τη ζωή ενός

Από επάνω αριστερά: Μακέτα υφάσματος από τη συλλογή Khayam, 1977. Φωτογράφιση για τη συλλογή Orchids, 1981. Vases remake, 1987. Στολές των αεροσυνοδών της Ολυμπιακής Αεροπορίας, 1971. Αριστερά: Ο Γιάννης Τσεκλένης στο στελιό του, 1966. Συλλογή Omar Khayam II, 1977. Κάτω: Φωτογράφιση για τη συλλογή Gailis, 1983.

οραματιστή που επιθυμούσε όσο τίποτα να προβάλει το ελληνικό design και να το καθιερώσει στο διεθνές τοπίο. «Όλα τα ξένα δημοσιεύματα περιείχαν τη λέξη Έλληνας πριν από το όνομά μου. Τι χρησιμοποιούσα προς όφελός μου αυτή την αναφορά, κάνοντας την έκπληξη από μια χώρα που δεν υπήρχε στον χάρτη της μόδας, αλλά και την τίμησα». Το αφιέρωμα περιλαμβάνει 74 δημιουργίες που επέλεξε ο ίδιος ο σχεδιαστής από ένα σύνολο 685 ενδυμάτων που είχε δωρίσει πριν από κάποια χρόνια στο Πελοποννησιακό και Λαογραφικό Μουσείο «Β. Παπαντωνίου», πολλές μακέτες υφασμάτων, φωτογραφίες, ντοκουμέντα της εποχής, ταινίες και σπάνιο εποπτικό υλικό από το προσωπικό του αρχείο. ▲
— Από 7/10 έως 25/11, Fougaro The Gallery Nafplion, www.fougaro.gr

